

РЕШЕНИЕ

№ 3309

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100508847 по описа за 2021 година

С Решение № 20115432/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 30288/2020 г., по описа на СРС, 165 с-в, са отхвърлени предявените от ищеца „Л.“ ООД срещу ЗАД „Б.В.И.Г.“ кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 5865,49 лв., представляваща претенция за пълна обезвреда по застраховка „Каско стандарт“ за претърпени имуществени вреди от настъпил на 10.07.2019 г. покрит застрахователен риск – ПТП, със застрахования при ответника т.а. „Мерцедес“, модел „Спринтер 313 ЦДИ“, рег. №***** и с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 554,01 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 02.08.2018г. – 06.07.2020 г.

Със същото решение ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 200 лв., представляваща разноски по делото в производството пред СРС.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищеца „Л.“ ООД, чрез пълномощника си – адв. А. Т., с надлежно учредена представителна власт по делото, в която са изложени оплаквания за недопустимост на постановеното решение, а в условията на евентуалност на оплакванията – за неговата неправилност поради допуснати нарушения на материалния закон и необоснованост на изводите на СРС. Твърди се, че първоинстанционният съд основава решението си изцяло на неправилно възприетия от него правен извод за проявена груба небрежност от страна на водача на процесното МПС, което представлявало основание да се приемат за неоснователни предявените искиви претенции, на основание чл. 395, ал. 4, изр. 1 КЗ. Акцентираща върху обстоятелството, че в конкретния случай ответникът в нито един момент в хода на делото или в отговора на исковата молба не е правил подобно възражение или възражение за наличие на отказ от изплащане на застрахователно обезщетение въз основа на Раздел X, чл. 4.1 от ОУ - релевиращи са възражения за наличие на предпоставките за приложимост на чл. 395, ал. 4, изр. 2 КЗ, а не на

изр. 1 от същата разпоредба. Счита, че съдът е излязъл извън пределите на диспозитивното начало в процеса, тъй като не може да се произнася служебно по факти и обстоятелства, които не са въведени от ищеца и ответника в предмета на спора и в резултат на това е постановил процесуално недопустимо решение. Счита, че съдът неправилно е приел за доказано по делото, че скоростта на движение преди настъпване на ПТП е била 82-107 км/ч, а не 75 км/ч, каквото е заключението на вещото лице. Твърди, че при разрешение 60 км/ч, в случая се касае за незначително превишаване на скоростта, имащо несъществено значение за настъпване на процесните вреди. Счита, че ответникът е бил признал това обстоятелство в становище, изложено в Писмо до застрахователя, изх. № 0168/№ 1/07.02.2020г., в което обяснено и мотивирано как е направена калкулацията на изплатеното частично обезщетение. Сочи, че от същото е видно, че ответникът не се е възползвал от предвидената в чл. 395 КЗ възможност за намаляване размера на обезщетението съобразно тежестта на приноса от страна на водача на МПС. Излагат се съображения, че е неправилен изводът на първоинстанционния съд за наличие на груба небрежност, тъй като на първо място по делото не са били събрани доказателства, указващи за проявено от водача подобно небрежно поведение. Освен това, в т. 24 на Раздел II от ОУ на застрахователя, където е установена дефиниция на понятието груба небрежност, е видно, че се касаело за случаи на далеч по-драстични поведения от превишаване на скоростта с 15 км/ч, какъвто е процесния случай. По изложените съображения моли съда да обезсили обжалваното решение като недопустимо и да го върне за произнасяне на първоинстанционния съд, евентуално – да отмени атакуваното решение като неправилно и уважи предявените иски. Претендира и присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемият – ЗАД „Б.В.И.Г.“, чрез пълномощника си юр. А. П., с надлежно учредена представителна власт по делото, е подало в законоустановения срок отговор на въззивната жалба, с който я оспорва. Счита първоинстанционното решение за допустимо и правилно, като моли съда да потвърди обжалваното решение по подробно изложените съображения и да му присъди и направените по делото разноски, на основание чл. 78, ал. 8 КЗ.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирани лица - страни в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевантите въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела. Въведените в жалбата оплаквания за недопустимост на решението съдът намира за неоснователни по следните съображения:

Съгласно практиката на ВКС, недопустимо е решението, което не отговаря на изискванията за решаване на делото по същество. Такова е решението, когато съдът е нарушил принципа на диспозитивното начало. (Определение № 370 от 27.06.2018 г. на ВКС по гр. д. № 350/2018 г., II г. о., ГК). Основанието за обезсилване на обжалваното първоинстанционно решение като недопустимо и връщане на делото на първоинстанционния съд за произнасяне по предявения иск по чл. 270, ал. 3, изр. 3 ГПК е налице само при разгледан непредявен иск, тоест, когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало, съдът се е произнесъл извън заявения предмет на делото и обема на търсената защита. Предмет на делото е спорното материално субективно право, претендирано или отричано от ищеца, индивидуализирано от основанието и петитума на исковата молба. Когато съдът се е произнесъл по предмет, за който не е бил сезиран, или когато е определил предмета на делото въз основа на факти и обстоятелства, на които страната не се позовава, решението е недопустимо, тъй като е разгледан непредявен иск. (Решение № 201 от 16.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 820/2018 г., I т. о., ТК; Решение № 249 от

23.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 92/2009 г., IV г. о., ГК; Решение № 124 от 24.03.2011 г. на ВКС по гр. д. № 882/2010 г., IV г. о., ГК; Решение № 329 от 20.12.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1789/2010 г., III г. о., ГК). По настоящето дело, първоинстанционният съд се е произнесъл по очертаното с исковата молба спорно материално право и е разгледал всички предявени факти, които обуславят възникването на спорното право.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въведените в жалбата оплаквания за неправилност за частично основателни по следните съображения:

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци. Настоящата съдебна инстанция, по конкретно наведените във въззивната жалба а доводи, които очертават и предметния обхват на въззивната проверка, намира следното:

За да се уважи иск с правно основание чл. 405, ал. 1, вр. чл. 386, ал. 2 КЗ и се ангажира отговорността на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение е необходимо да се установи наличието на сложен фактически състав, който включва следните елементи: 1. валидно учредено застрахователно правоотношение между страните; настъпване на застрахователно събитие в периода на осигуреното застрахователно покритие, което съставлява покрит от застраховката риск; 2. наличие на вреди, възникнали в резултат от застрахователното събитие; 3. изпълнение на задълженията от застрахования за заплащане на застрахователната премия; 4. уведомяване на застрахователя за настъпило застрахователно събитие и представяне на необходимите документи за неговото установяване.

От събраните по делото доказателства се установява наличието на визираните по-горе кумулативните предпоставки на чл. 405, ал. 1, вр. чл. 386, ал. 2 КЗ, поради което за ответното застрахователното дружество е възникнало задължение за заплащане на застрахователно обезщетение на застрахования ищец, а предявеният иск е доказан по основание. Аргумент в тази насока е и извършеното доброволно плащане от ответника на застрахователно обезщетение в размер на общо 1934,51 лв., съгласно Писмо изх. № 0168/№ 1/07.02.2020 г. и преводни нареждания от 02.08.2019 г. за сумата от 961,42 лв. и от 13.08.2019 г. за сумата от 973,09 лв., представени на л. 11, 28 и 83 по делото на СРС. В тази връзка следва да се има предвид, че извънсъдебното признание на факти е едно от най-достоверните, надеждни и безспорни доказателства в гражданския процес, които преценени в съвкупността с останалите доказателства по делото, водят до изясняване на правния спор, предмет на делото - арг. чл. 175 ГПК. Нещо повече, застрахователят по договор за застраховка „Каско” не поддържа, че тази сума е била заплатена при начална липса на правно основание (при липса на годеен юридически факт по смисъла на чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД). Тъй като застрахователят по договора за застраховка „Каско” доброволно е извършил изпълнение по регресното правоотношение, въззивният съд приема, че по своето правно естество заплащането на сумата от 1934,51 лв. представлява извънсъдебно признание за възникване на всички материални предпоставки, обуславящи предявяването на спорното материално право, поради съдът приема че този е възникнал в обективната действителност, както се твърди и в исковата молба.

По отношение на наведените във въззивната жалба оплаквания, касаещи извода на първоинстанционния съд за проявена от ищеца груба небрежност, в резултат на която е настъпило процесното ПТП и която да обоснове наличието на основание за изключване на

отговорността на ответното дружество, съгласно чл. 395, ал. 4, изр. 1 КЗ, съдът намира следното:

Застрахователният риск е съществен елемент от застрахователното правоотношение. Според приетото в правната теория и съдебна практика, застрахователният риск е обективно съществуваща възможност от увреждане на определено имуществено или неимуществено благо. В зависимост от вероятността да настъпи застрахователното събитие, от степента на риска, застрахователят определя размера на застрахователната премия, застрахователната сума, времетраенето на договора. От друга страна, в Кодекса за застраховането са визирани хипотезите, при които застрахователят може да откаже заплащане на застрахователно обезщетение при настъпило застрахователно събитие за покрит риск. Те са свързани с неизпълнение от застрахования на основни задължения, приети от законодателя за значителни с оглед на интереса на застрахователя.

Следва да бъде посочено, че с оглед свободата на договаряне - чл. 9 ЗЗД, страните могат да постигнат съгласие кои рискове се покриват от застрахователния договор и за кои застрахователят не поема застрахователна закрила. Изключени рискове са тези, за които застрахователят отнапред обявява на застрахования, че не поема задължение за обезвреда на причинените на застрахования вреди при настъпване на застрахователно събитие изобщо или ако не бъдат изпълнени допълнителни условия (в този смисъл е и Решение № 224 от 20.07.2015г. по т.д. № 4554/ 2013г., на ВКС, I т.о.). В настоящия случай съдът намира, че страните са били обвързани от договорно правоотношение, породено от сключения помежду им договор за имуществена застраховка „Каско стандарт“ на т.а. „Мерцедес“, модел „Спринтер 313 ЦДИ“, рег. №*****, подписан при действието на Общи условия, които представляват неразделна част от процесния договор. Съгласно клаузата на чл. 1.4 на Раздел X от Общите условия за договора (Лист 30), застрахователят не дължи обезщетение, когато застрахователното събитие е настъпило вследствие умишлени или причинени с груба небрежност действия на застрахования, на членовете на неговото семейство, на упълномощения водач, както и на лицата на работа при застрахования или на които той е представил МПС под наем, за послужване, на лизинг и др. Съгласно т. 24 на Раздел II от ОУ, грубата небрежност е дефинирана като поведение на застрахования, при което той съзнава последиците от извършването или неизвършването на определено действие, но се надява, че предвижданите от него последици по една или друга причина няма да настъпят (Лист 32).

Според възприетото и в съдебната практика наличието на груба небрежност представлява правен извод, който се дава въз основа на установените факти във всеки конкретен случай.

В КЗ формата на вина е релевантна, тъй като последиците от неизпълнението на задълженията на застрахования са диференцирани в зависимост от това дали застрахованият е действал умишлено или небрежно. Законодателят не е дал легално определение на термините небрежност и груба небрежност. В теорията и практиката се приема, че небрежност е налице тогава, когато длъжникът несъзнавано не е предоставил дължимото

надлежно изпълнение, не е положил онази грижа, която дължи при предоставяне на изпълнението в конкретния случай. Грубата небрежност се различава от обикновената небрежност по степен и представлява по-засилена форма на небрежност, изразяваща се в неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел - грижата, която би положил и най-небрежният човек при подобни условия, неполагане на значително по-елементарна степен на загриженост (в т.см. решение № 184/24.02.2016 г. по т. дело № 3092 по описа за 2014 г., II ТО). Изводът за наличие или липса на груба небрежност в поведението на даден правен субект, е обусловен изцяло от конкретните обстоятелства на всеки отделен случай, което прави невъзможно формулирането на една обща дефиниция на понятието "груба небрежност", приложима за всички случаи. Съдебната практика по този въпрос е в смисъл, че груба небрежност при управление на МПС, е съзнателно виновно противоправно поведение на застрахования, насочено към настъпване на застрахователното събитие, което се обективира в нарушаване на правилата за движение по пътищата, при съзнанието на застрахования, че е възможно да увреди застрахованото имущество. Практиката приема, че груба небрежност представлява неполагане на дължимата грижа, такава каквато би положил добрият стопанин, но квалифицирането на небрежността като груба се дължи на неполагането на грижата, която и най-небрежният човек, занимаващ се със съответната дейност, би положил. Грубата небрежност следователно е налице при неполагане на значително по-занижена степен на загриженост към извършваната дейност (в този смисъл Решение № 348/11.10.2011 г. по гр. д. № 387/2010 г. на ВКС, ГК, IV г. о.).

По делото е представен АУАН (Лист 55), видно от който във връзка с процесното ПТП от 10.07.2019г., водачът И.А. с поведението си е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Следва да бъде посочено, че по начало неспазването на правилата за безопасност е нарушение, което в зависимост от вида на нарушените правила е възможно да обоснове груба небрежност (така в решенията по гр.д. № 387/ 2010г., гр.д. № 4075/ 2013г., гр.д. № 951/ 2011г., гр.д. № 2798/ 2014г., гр.д. № 4417/ 2015г., гр.д. № 1577/ 2010г. – всички на IV г.о. на ВКС и др.). В конкретния случай обаче не се доказва соченото нарушение на правилата за движение по пътищата, изразяващо се в несъобразяване на скоростта с релефа на местността и съответно на пътя, да е проява на груба небрежност с оглед на изяснените критерии за определяне на поведението на едно лице като груба небрежност.

Във връзка с изясняване на същото обстоятелство е поставения в задачите към вещото лице въпрос относно скоростта на движение на МПС преди настъпване на процесното ПТП. Видно от заключението на вещото лице по изслушаната в първоинстанционното производство САВТЕ, което настоящият състав кредитира като компетентно и обективно дадено, при липса на възможности за прилагане на изброените в САВТЕ утвърдени научни методи за установяване на скоростта на движение на МПС преди участието им в пътни инциденти, е допустимо да се ползват свидетелските показания на водача на автомобила пред контролните органи, съгласно които скоростта на движение е била 70-75 км/ч при ограничение на скоростта с пътен знак В-26 до 60 км/ч.

В този смисъл следва да бъде посочено, че не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата съставлява „груба небрежност” (в този смисъл е и практиката на ВКС - определение №124 от 6.3.2017 по търг. дело №1914/1914 на 1-во Т.О.), а е необходимо констатацията за проява на груба небрежност, да следва от преценката на цялостния доказателствен материал по делото. Именно в резултат на съвкупното

възприемане на обсъдените по делото факти, предвид гореизложеното, както и извънсъдебно признание на застрахователя за наличие на покрит застрахователен риск, съдът приема, че не може да бъде направен обоснован извод за това, че ищецът с поведението си е завишил многократно риска от настъпване на застрахователно събитие, доколкото макар и да е установено отклонение от правилата на ЗДВП, то последното само по себе си не обосновава наличието на груба небрежност, която да води до освобождаване на застрахователя от отговорността му за заплащане на претендираното застрахователно обезщетение.

По отношение на размера на дължимото се обезщетение следва да бъде посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 405, ал. 1 вр. чл. 386, ал. 2 КЗ, при настъпване на застрахователно събитие застрахователят дължи заплащане на застрахователно обезщетение за действително претърпените към деня на настъпване на събитието вреди, ограничени единствено в рамките на лимита на отговорността, освен в случаи на подзастраховане и надзастраховане. Видно от представеното заключение по изготвената автотехническа експертиза вредите, чиято обезвреда претендира ищецът, се намират в причинно-следствена връзка с описания механизъм на настъпването на процесното ПТП. Съгласно заключението на вещото лице по допуснатата и приета допълнителна САВТЕ, необходимата стойност за възстановяване на автомобила по средни пазарни цени към датата на настъпване на събитието, като се вземат предвид уврежданията по автомобила, констатирани в застрахователната полица, е в размер на 4002,41 лв. Съгласно чл. 1 на Раздел IV от ОУ (Лист 38), обезщетението следва да се изчисли на базата на експертна оценка на застрахователя. В конкретния случай стойността на вредите, изчислена по този метод, е в размер на 1934,51 лв., съгласно Опис-заключение по претенция № 50-02180-458/19 от 12.07.2019 г. (Лист 89-91). Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че включването на договорна клауза за изплащане на обезщетение по експертна оценка не води до дерогация на законовите правила за определяне размера на обезщетението. Според съдебната практика (Решение № 260290 от 16.10.2020 г. на ОС - Варна по в. т. д. № 829/2020 г.; Решение № 261953 от 13.06.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2424/2021 г.; Решение № 265 от 14.05.2019 г. на ОС - Пловдив по т. д. № 736/2017 г.; Решение № 598 от 20.07.2018 г. на ОС - Варна по в. т. д. № 836/2018 г.), клаузите на КЗ имат приоритет пред клаузите на ОУ въпреки зачитане на договорната свобода между страните при сключване на имуществената застраховка. При съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи същото съобразно предвидените императивни законови правила. Горепосочената клауза на ОУ се явява в противоречие с разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ, с оглед което не може да бъде приложена от съда. В този смисъл е и константната съдебна практика – вж. напр. Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, постановено по приложението на аналогичната разпоредба на чл. 203 КЗ (отм.), съгласно което при настъпване на покрито от договора застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение, съгласно чл. 208, ал. 1 КЗ, да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 208, ал. 3 КЗ /отм./. Разпоредбата на чл. 208, ал. 3 КЗ /отм./ предвижда, че обезщетението трябва да бъде равно

на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие, като доказването на вредата е в тежест на застрахования. Определянето на застрахователно обезщетение по експертна оценка обаче се различава от действителната пазарна цена на щетата в ущърб на застрахования, с оглед установеното по делото обстоятелство, че размерът на вредите, изчислени по средни пазарни цени, е по-висок.

Поради това съдът намира, че договорът поражда за застрахователя задължение при настъпване на застрахователно събитие да изплати на застрахования обезщетение за претърпените от събитието вреди, чиято стойност се определя от разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ. При съдебно предявена претенция, съдът е обвързан при определяне размер на обезщетението от императивните норми на КЗ.

Съгласно заключението на САВТЕ, размерът на вредите, изчислен по средни пазарни цени, е в размер на 4002,41 лв. Имайки предвид, че преди предявяването на иска застрахователят е изплатил обезщетение в размер на 1934,51 лв., то претенцията на ищеца е основателна за сумата от 2067,90 лв. До този размер искът е основателен и доказан, а за разликата над него – до пълния предявен размер от 5865,49 лв., искът следва да се отхвърли.

Основателността на иска за заплащане на застрахователно обезщетение води и до основателност на акцесорната претенция за заплащане на дължимата се върху него лихва за забава, доколкото се установява ищецът да е изпълнил задълженията си във връзка с уведомяването на застрахователя за настъпване на процесното събитие съгласно разпоредбата на чл. 403, ал. 1 КЗ.

Съгласно чл. 409 КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава върху дължимото застрахователно обезщетение след изтичане срока по чл. 405 КЗ, освен в случаите на чл. 380, ал. 3 КЗ. Съгласно чл. 405, ал. 1, изр. 2 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. Срокът не може да е по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1 - 3 или 5 КЗ. В случая приложим е срокът по чл. 108, ал. 1, във вр. с т. 3, раздел II, буква "А" от приложение № 1 КЗ – 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 КЗ. Не се спори по делото, че застрахованият е уведомил застрахователя на 12.07.2019 г. и е представил всички изисквани му документи. Срокът за плащане е изтекъл на 02.08.2019 г., поради което считано от 03.08.2019 г. ответникът е в забава. Ищецът претендира лихва за забава от 02.08.2019 г. до 06.07.2020 г. Съдът, след като съобрази установения от БНБ основния лихвен процент за релевантния период, с установената надбавка от 10 пункта, изчисли размера на дължимата лихва за забава с помощта на електронната програма за изчисляване на лихви, която за периода 03.08.2019 г. - 06.07.2020 г., върху дължимия размер на застрахователно обезщетение в размер на 2067,90 лв., възлиза на 194,73 лв., до който размер искът е основателен и доказан. За разликата над този размер до пълния предявен такъв от 554,01 лв., искът следва да се отхвърли.

При този изход на правния спор, предмет на настоящото съдебно производство, съобразно уважената част от предявените кумулативно обективно съединени искове, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца трябва да се присъдят съдебни разноси в

размер на сумата от 360,90 лв., представляваща сборът от заплатената държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС (съобразно искането, обективизирано в представения списък за разноските по чл. 80 ГПК), а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК и съдебни разноси, сторени пред СГС, в размер на сумата от 274,46 лв., представляваща сборът от заплатената държавна такса за разглеждане на въззивната жалба и заплатеното адвокатско възнаграждение. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която ищецът е осъден да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноси на ответното дружество над сумата от 129,48 лв. до присъдения размер от 200,00 лв.

Въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемото дружество, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК, вр. чл. 273 ГПК сумата от 64,74 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение в производството пред СГС съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

С оглед на цената на иска по процесното търговско дело – арг. чл. 1, ал. 1, т. 6 ТЗ, вр. чл. 286 ТЗ не подлежи на касационно обжалване по правилата на 280, ал. 3, т. 1 ГПК, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20115432/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 30288/2020 г., по описа на СРС, 165 с-в, в частта, с която са отхвърлени предявените от ищеца „Л.“ ООД срещу ЗАД „Б.В.И.Г.“ кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 2067,90 лв., представляваща претенция за пълна обезвреда по застраховка „Каско стандарт“ за претърпени имуществени вреди от настъпил на 10.07.2019 г. покрит застрахователен риск – ПТП, със застрахования при ответника т.а. „Мерцедес“, модел „Спринтер 313 ЦДИ“, рег. №***** и с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 194,73 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 03.08.2018г. – 06.07.2020 г., както и **в частта**, с която в полза на ответното дружество са присъдени на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноси над сумата от 129,48 лв. до присъдения размер от 200,00 лв., **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** да заплати на „Л.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** *****“, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ, **сумата от 2067,90 лв.**, представляваща неплатена част от дължимото застрахователно обезщетение за имуществени вреди за вреди по застрахования със застрахователна полица № 4704190600000132 от 18.01.2019 г. автомобил „Мерцедес“, модел „Спринтер 313 ЦДИ“, рег. №***** следствие на ПТП на 10.07.2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда 10.07.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД **сумата от 194,73 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 03.08.2019 г. - 06.07.2020 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 273 ГПК сумата от 360,90 лв., представляваща сборът от заплатената държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС, както и сумата от 274,46 лв., представляваща сборът от заплатената държавна такса за разглеждане на въззивната жалба и заплатеното адвокатско възнаграждение в производството пред СГС, съразмерно на

уважената част от исковете.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20115432/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 30288/2020 г., по описа на СРС, 165 с-в, в частта, с която са отхвърлени предявените от ищеца „Л.“ ООД срещу ЗАД „Б.В.И.Г.“ кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за разликата над сумата от 2067,90 лв., представляваща претенция за пълна обезвреда по застраховка „Каско стандарт“ за претърпени имуществени вреди от настъпил на 10.07.2019 г. покрит застрахователен риск – ПТП, със застрахования при ответника т.а. „Мерцедес“, модел „Спринтер 313 ЦДИ“, рег. №***** до пълния предявен размер от 5865,49 лв. и с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на разликата над сумата от 194,73 лв., до пълния предявен размер от 554,01 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 02.08.2018г. – 06.07.2020 г.

ОСЪЖДА „Л.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, да заплати на ЗАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК, вр. чл. 273 ГПК сумата от 64,74 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение в производството пред СГС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____